

Сега, като се говори за новата култура, ние очакваме тя да внесе голѣми прѣобразования въ живота, въ религията, въ науката на съврѣменнитѣ хора. Тя трѣбва да внесе обнова за цѣлото човѣчество. Хората на новата култура ще се обличатъ по новъ начинъ, съ нови дрехи, ушити по новитѣ правила на шивачеството. Въ книгата на Данаила, глава 10, стихъ 5 се казва слѣдното: „Подигнахъ очитѣ си и видѣхъ чловѣкъ облѣченъ съ ленени дрехи . . . и гласътъ на думитѣ му като гласъ на народъ“. „Азъ, прочее, останахъ самъ и видѣхъ това голѣмо видение; и не остана сила въ мене . . . (8 ст.). „Чухъ, обаче, гласа на думитѣ му, и като слушахъ гласа на думитѣ му, азъ бѣхъ нечувствителенъ, паднахъ на лицето си, и лицею ми върху земята“ (9 ст.). Както виждате, Данаилъ, този великъ пророкъ, който тълкуваше сънищата на Новуходоносора, падна прѣдъ лицето на този човѣкъ и изгуби силата си. Защо? — Разумно сжщество е билъ този човѣкъ. Такива ще бждатъ и хората на новата култура. Дѣ живѣятъ тѣзи сжщества сега? Въ въздуха ли живѣятъ тѣ?

За мнозина отъ васъ тия нѣща сж понятни, а за други — съвсѣмъ непонятни. Въ такъвъ случай и моята бесѣда ще се отрази върху васъ различно. Нѣкои ще кажатъ: „Такива нѣща не трѣбва да се говорятъ. Ние искаменѣщо по-практично, по-близо до нашия животъ,, Тия хора, въ дадения случай, могатъ да се уподобятъ на пѣтела, който намѣрилъ скжпоцѣнния камъкъ. Единъ пѣтелъ излѣзълъ да се поразходи малко и се качилъ на едно бунище. Той се поогледалъ наоколо, изгледалъ кокошкитѣ, издигналъ главата си нагорѣ и започналъ да кукурига, да покаже своето изкуство. По едно врѣме взелъ да рови съ краката си и нѣщо твърдо, лъскаво блеснало прѣдъ него. „Какво ли ще е това“? Клѣвналъ го и веднага го изхвърлилъ отъ устата си. То било единъ голѣмъ, хубавъ скжпоцѣненъ камъкъ. „Това ли трѣбваше да намѣря? Не можа ли да ми се падне нѣкое хуба-